

ГРОМАДЯНИ ВИСЛОВЛЮЮТЬ НЕДОВІР'Я УРЯДОВІ УКРАЇНИ

Київ (УНІАР). — До Президента України Леоніда Кравчука 5-го січня надійшли звернення з різних регіонів України з приводу незадовільної роботи Кабінету Міністрів України та прем'єр-міністра Вітольда Фокіна.

Зокрема з Одеси надійшла телеграма-звернення до Президента Л. Кравчука, до Верховної Ради України та до її керівника Івана Плюща, у якій звертається увагу на „антинародні, антидемократичні дії Уряду України“, щодо вирішення соціально-економічних проблем. Депутати Жовтневої Районної Ради Одеси пишуть про своє недовір'я нинішньому складові Уряду, вимагаючи його реорганізації, перегляду цінової політики, ухвалення законів про приватизацію, демонополізацію та соціальний захист населення. З ініціативи одеської обласної організації Української Республіканської Партії 5-го січня на центральній вулиці міста Дерибасівській проведено двогодинну акцію з вимогою реорганізації Кабінету Міністрів на чолі з В. Фокіном.

Керівники Луганських Міських і Районних Рад та народні депутати у зверненні до Президента України повідомляють, що в області загострилася соціальна обстановка через відсутність товарів, відсутність грошової готівки, відсутність транспорту, брак електричної енергії та газу. Автори звернення вважають працю Кабінету Міністрів України незадовільною, оскільки на Луганщині система Донбасенерго цілком захитана. Припинено ввіз нафти з Тюмені ще з 29-го грудня 1991 року. Зупинено агрегати первинного перероблення.

Президія Всеукраїнського Об'єднання Солідарності Трудовиків (ВОСТ) оприлюднила заяву, у якій сказано, що Президія ВОСТ, аналізуючи повідомлення з областей України, протестує проти дій Кабінету Міністрів України і вимагає реорганізації його і прем'єр-міністра. Президія ВОСТ звертається до трудових колективів і громадян України з закликом не вдаватися до локальних страйків, а координувати свої дії з ВОСТ для спільного удару по структурі КПСС-КПУ в Кабінеті Міністрів.

Хор „Журавлі“ знову побував в Україні

Київ. — Як повідомляє газета „Культура і Життя“ ч. 31 з 21-го грудня 1991 року, уже втретє за останній час столиця України приймала чудовий український чоловічий хор з Варшави „Журавлі“ під керівництвом Романа Реваковича. Якщо в минулому концерти цього хору відбувалися в основному в містах західної України — Львові, Дрогобичі, Івано-Франківському, Тернополі, Рівному, Бердичеві то цього разу його слухали Полтава, Харків, Луганське, Донецьке, Дніпропетровське, Запоріжжя, Кривий Ріг, Кіровоград і Чер-

каси.

Хор, який продемонстрував високе розуміння церковного співу, — відзначив у цій статті кандидат мистецтвознавства Н. Семененко, — при виконанні українських народних пісень засвідчив таку ж високу виконавську майстерність у відтворенні традицій народного гуртового співу. Основна заслуга в цьому — яскрава особистість художнього керівника „Журавлі“ Романа Реваковича, який вільно володіє секретами „ліплення“ пісенного образу безпосередньо під час виконання.

Джерзі Сіті, Н.Дж. (О. Кузьмович). — Щораз більше американських університетів завдяки українцям, які працюють, як викладачі чи в іншому характері, є зацікавлені прийняттям на певний час студентів з України і то так студентів нижчих років, як і тих, що вже можуть поспіяти на т. зв. аспірантуру. Саме із таким проєктом прийшли до редакції „Свободи“ проф. Роман Андрушків і д-р Осип Мороз, що від Координаційного Комітету Допомоги Україні поважно зайнялися цією справою.

Проф. Р. Андрушків, що сам є головою Відділу ККДУ на Північне Нью-Джерсі, а рівночасно професором математики звернув увагу, що в ЗСА на аспірантуру є 50% заграничних студентів, зокрема багато з Далекого Сходу, в ділянках стислих наук та інженерії, але між ними майже немає українців, які користали б з такої програми пояснюється тим, що донедавна була така політика, а частково українці не мали інформації, як дістатися на таку програму.

Тепер відповідні інформації виготовив проф. Р. Андрушків і за допомогою власних підпорядкованого бюро „Сковп“ Марійки Гельбіг п'ять пачок із тими інформаційними матеріалами дісталося до Львова, де

Ельцин об'єднав КГБ і МВС

Москва. — Як відомо, 19-го грудня 1991 року Президент Росії Борис Ельцин видав указ про створення міністерства безпеки і внутрішніх справ Російської Федерації Республіки. Цим указом він об'єднав КГБ і МВС.

В деяких колах у зв'язку з указом виникло невдоволення. Парламент Росії запропонував президенту зліквідувати указ, а конституційний суд має незабаром винести своє рішення про відповідність указу щодо існуючих законів. Московські газети широко обговорюють факт створення міністерства безпеки і внутрішніх справ (МБВС), аббревіатура якого дуже нагадує сумнозвісний НКВС (російською — НКВД). Політичні коментарі зауважують, що відразу після створення СНД Ельцин вирішив укріпити авторитарні початки своєї влади.

В совєтській імперії міліція і КГБ завжди були суперниками. Працівники КГБ накопичували компромітуючі матеріали на працівників міліції і взагалі вважали себе вищими і важливішими. А міліціанти намагалися зловити п'яного чекіста, щоб отримати компромітуючий матеріал на КГБ.

За словами працівника колишнього КГБ СССР полковника Трофімова, від 1983 року органи КГБ мали право на „оперативну діяльність у структурі МВС“, що фактично означало „таємний нагляд“ за органами міліції з метою викриття шпигунів і хабарників. В органи міліції скерували багато працівників КГБ, які фактично намагалися дискредитувати органи МВС. Це призвело до посилення напруженості між МВС і КГБ. Указ Ельцина, на думку Трофімова, має на меті скерувати працю міліції і КГБ в конструктивне русло.

Тим часом Віктор Бараніков, який очолює МБВС, призначив собі двох заступників, а прихильників нової міліції вважають, що в такий спосіб Ельцин намагався подолати гіпертрофовану роль КГБ. Опоненти, навпаки, називають нове міністерство монстром, каральним міністерством тощо.

Чи буде народодів легше від подання органів міліції з органами КГБ, покищо неясно. Однак передбачається, що втратять працю особи, які виконували функції політичного розшуку і також висуванці з середовища партійної номенклатури. За самим міністерством безпеки і внутрішніх справ також передбачається створити нагляд — постійну парламентську комісію.

Українці візьмуть участь у святкуваннях 350-ліття

Монреаль (ОУПС). — Монреаль, найбільше місто Канади й неписана столиця колишньої „Нової

Франції“ на американському суходолі, започаткував з новим 1992 роком відзначування ювілею свого 350-ліття. Окремі церемонії в М'єській ратуші, в „старому порті“, гомін дзвонів із веж багатьох церков міста й багато інших виявів ювілейної радості започаткували цілорічне святкування з кульмінаційною датою 15 — 17-го травня цього року, коли минатиме рівно 350 років із часу оснування малої французької колонії „Віль Марі“ Польом де Мезонневом у 1642 році, що була зародком Монреалю.

Українці цієї метрополії братимуть живу участь у святкуваннях 350-річчя. При тому згадуватиметься й 100-ліття перших українців — канадських поселенців Івана Пилипова й Василя Єліяка, що ступили в Монреаль вперше на канадську землю, припливши сюди кораблем з Європи пам'ятного 7-го вересня 1891 року. Це важливе остільки, оскільки рішенням Централі КУК продовжено відзначування українського століття в Канаді до жовтня 1992 року.

З нагоди 350-ліття Монреаль вийшло з початком січня 1992-го року друге видання праці проф. Ярослава Рудницького про українські місцеві назви в цьому місті: „Україна“, „Шевченко“, „Франко“, „Одеса“ й „Корчак“. В новому виданні справлено деякі помилки з першого й на відміну синього кольору обгортки, надруковано її жовтим кольором у другому. Отак перший колір відноситься до українського століття 1891-1991, а жовтий до 350-ліття Монреалю, як загально-канадського ювілею.

Фірма „Крокус“, під проводом Богдана Оскини, висилає їх до тих ВУЗ-ів, де є зацікавлені підготовою студентів до складання відповідних екзаменів на виїзд до ЗСА. Як інформують гості, вже цілий ряд ВУЗ-ів відгукнувся на заохоту вислати своїх студентів, як аспірантів до студій на вищому ступені природничих і технічних наук в університетах ЗСА. У збірці інформації для українських студентів, як пояснює автор їх, проф. Р. Андрушків є також матеріали для вивчення англійської мови, без якої годі тут перебувати. Після іспиту з мови в окремому бюрі для тих цілей у Києві, треба ще зложити вступний іспит і якщо такий студент дістане з нього добрі оцінки та дістане також добру оцінку із свого

ВУЗ-у тоді щойно може виповнитися аплікація до американського університету. Проф. Р. Андрушків, який є головою Комісії освіти і науки в ККДУ, з притиском підкреслює, що йдеться тут лише про програму на висвітлення магістра або докторанта. Коли запитують, чи наука у вищих університетах України дає можливість так просто переходити тут на інший спосіб навчання, наш другий гість д-р Осип Мороз пояснює нам, що саме він працює над змінами навчання у цих ВУЗ-ах, яких є зараз в Україні біля 150 і в них навчається майже один мільйон студентів. Як досі, все ще на усіх цих університетах працюють після давньої системи.

(Закінчення на стор. 4)

СІ-АЙ-ЕЙ ЦІКАВИТЬСЯ РОЗВИТКОМ ПОДІЙ У КРАЇНАХ СНД

Вашінгтон. — У четвер, 2-го січня 1992 року, появився чергове річне звітлення американської Центральної розвідки про діяльність (СІ-АЙ-ЕЙ), у якому велику частину присвячено студіям розвалу комуністичної імперії, чи, як називається у звітненні, Советського Союзу.

Звіт передбачає скорий зріст безробіття в Російській федерації і 11-ох країнах Співдружності Незалежних Держав, економічній труднощі в Росії і членських країнах СНД, які можуть довести до небезпаклих наслідків, тобто наві'язання ними зв'язків з країнами Третього світу, зокрема арабськими країнами, продажу великих запасів совєтської зброї, а навіть нуклеарних ракет та атомової технології за більшість доларів, які, на думку багатьох тамтешніх відповідальних чинників, можуть врятувати їх від економічної катастрофи. Очікування на допомогу З'єднаних Штатів Америки, Канади, Японії, Австралії і Європейської економічної спільноти є, на їхню думку, нереальні. Західні країни, принаймні багато з них, самі переживають економічну кризу, змагаються з інфляцією і рецесією та зростом безробіття, яке в свою чергу викликає незадоволення робітників та робітничих профспілок, які в демократичній системі мають великий вплив на загальну політику своїх держав. Спеціалісти СІ-АЙ-ЕЙ також побоюються втечі на Близький Схід багатьох атомових спеціалістів, які можуть допомогти, наприклад, Іранові, Іракові, Савдійській Аравії та іншим країнам, розбудувати їхню власну нуклеарну індустрію.

Згідно зі звітом СІ-АЙ-ЕЙ, говорить у своєму звітненні кореспондент газети „Нью Йорк Таймс“ Елен Шоліно, в ділянці атомового озброєння були затруднені понад 900,000 осіб в колишньому СССР. У це число входять всі, від академіків починаючи і на фахових робітниках кінчаючи, які були заангажовані в атомовій військовій індустрії. Найбільш цінних фахівців,

втечі яких бояться на Заході, є приблизно 2,000. Вони поінформовані про всі станції, заховані у часі бенкету в середині, 8-го січня, як про це повідомили засоби інформації.

Спершу Президентів стало слабо, коли він стояв перед бенкетом, вітаючи гостей, але його асистенти негайно його обступили і підтримали так, що він докінчив вітання.

Однак, незабаром після першої страви Президент

ПРЕЗИДЕНТ БУШ ЗАХВОРІВ У ЯПОНІЇ

Токіо. — Президент Джордж Буш, перебуваючи на офіційних відвідинах в Японії, захворів у часі бенкету в середині, 8-го січня, як про це повідомили засоби інформації.

Спершу Президентів стало слабо, коли він стояв перед бенкетом, вітаючи гостей, але його асистенти негайно його обступили і підтримали так, що він докінчив вітання.

Однак, незабаром після першої страви Президент

Росія перебирає дипломатичні осередки колишнього СССР

Москва. — Агентство Асоційованого Пресу інформує, що уряд Російської федерації, очевидно за допомогою багатьох західних держав, перебирає в свої руки усі дипломатичні станції й інші установи, місця, культурні і торговельні підприємства тощо.

Російські політики, серед яких є чимало найближчих співробітників президента Росії Бориса Ельцина (Ручко, Соїчак, Хасбулатов та інші), пропонують незалежним державам, членам СНД, що вони готові представляти за гурдомом і їхні інтереси, щоб прийняти у першій стадії існування Співдружності надати їй характер залежності від московського центру і його дипломатичної служби по закордонним колишнього Советського Союзу.

Керівник управління інформації міністерства закордонних справ Російської федерації Італій Чуркін, який ще недавно підтримував концепцію Міхаїла Горбачова про створення „оновленого“ Союзу, заявив, що до сьогоднішнього дня, тобто до 5-го січня 1992 року, 105 країн визнали Російську федерацію самостійною державою. Нинішній статус самого Чуркіна, який раніше займав подібний пост в міністерстві закордонних справ СССР, свідчить про те, що процес переходу дипломатичних станцій колишнього Советського Союзу в

ПРЕЗИДЕНТ БУШ ЗАХВОРІВ У ЯПОНІЇ

Токіо. — Президент Джордж Буш, перебуваючи на офіційних відвідинах в Японії, захворів у часі бенкету в середині, 8-го січня, як про це повідомили засоби інформації.

Спершу Президентів стало слабо, коли він стояв перед бенкетом, вітаючи гостей, але його асистенти негайно його обступили і підтримали так, що він докінчив вітання.

Однак, незабаром після першої страви Президент

Росія перебирає дипломатичні осередки колишнього СССР

Москва. — Агентство Асоційованого Пресу інформує, що уряд Російської федерації, очевидно за допомогою багатьох західних держав, перебирає в свої руки усі дипломатичні станції й інші установи, місця, культурні і торговельні підприємства тощо.

Російські політики, серед яких є чимало найближчих співробітників президента Росії Бориса Ельцина (Ручко, Соїчак, Хасбулатов та інші), пропонують незалежним державам, членам СНД, що вони готові представляти за гурдомом і їхні інтереси, щоб прийняти у першій стадії існування Співдружності надати їй характер залежності від московського центру і його дипломатичної служби по закордонним колишнього Советського Союзу.

Керівник управління інформації міністерства закордонних справ Російської федерації Італій Чуркін, який ще недавно підтримував концепцію Міхаїла Горбачова про створення „оновленого“ Союзу, заявив, що до сьогоднішнього дня, тобто до 5-го січня 1992 року, 105 країн визнали Російську федерацію самостійною державою. Нинішній статус самого Чуркіна, який раніше займав подібний пост в міністерстві закордонних справ СССР, свідчить про те, що процес переходу дипломатичних станцій колишнього Советського Союзу в

В АМЕРИЦІ

У НЕДІЛЮ, 5-ГО СІЧНЯ, два демократичні кандидати на президента ЗСА гостро критикували пропозиції Уряду президента Джорджа Буша планів медичного забезпечення, заявляючи, що вони не є достатніми для того, щоб контролювати кошти чи дати можливість мільйонам американців набутти медичне забезпечення. Один з них, губернатор штату Аркансо Билл Клінтон, сказав, що теперішній Уряд „не має відваги взятися за існуючу марнотратну медичну забезпечувальну систему“. А другий демократ, сенатор зі штату Небраска Роберт Керрі, уважав ідею республіканців ужити податкових кредит для придбання медичного забезпечення „неправильною“, бо це в ніякий спосіб не зменшує зросту коштів цього забезпечення.

ГАЗЕТА „ВАШІНГТОН ПОСТ“ з неділі, 5-го січня, на своїх сторінках помістила цікаву статтю про те, як теперішній віцепрезидент Ден Квейл провадив відповідну політику, щоб потрапити на листу теперішнього Президента, як можливий кандидат на його заступника. В статті сказано, що вибір Д. Квейла як кандидата на віцепрезидента було заключенням довгих місяців умовної підготовки. Там говориться й про те, що Д. Квейл є вмілим політиком, якого дуже часто не дооцінюють.

У ТРЕНТОНІ, СТОЛИЦІ штату Нью-Джерсі комішенер освіти розробляє нові плани, щоб продовжити навчальний рік у публічних школах, змінити, яка буде дуже коштовною. Джан Елліс, який займає цей важливий пост, заявив кореспондентам засобів масової інформації, що робить ці плани на базі рекомендацій спеціальної Комісії якісної освіти. Він також заявив, що має намір увести ці зміни поступово, починаючи з однієї першої програми вже в другій половині навчального 1992-93 року. Учні в Нью-Джерсі тепер мають 180 навчальних днів, а Д. Елліс хоче продовжити до 200 або 210 днів, що в результаті продовжить навчальний рік на один місяць.

ДЕРЖАВНІ ЗАКони, які в основному мали на меті охороняти довкілля, тепер стали причиною того, що цілий ряд місцевих смітників ліквідується, а збирання та ліквідація сміття перейшла в руки кількох фірм в країні. Такий зворот цих законів виявився не тільки дуже нереальним для малих містечок, але до того надто коштовним і це створює труднощі у виконанні цих нових законів. Одне з тут певним, твердить аналітики, що нові закони признесуть значні заробітки тільки кільком великим підприємствам.

Існують можливості підготовки аспірантів технічних наук у ЗСА

У редакції „Свободи“ (зліва): д-р О. Мороз і проф. Р. Андрушків.

фірма „Крокус“, під проводом Богдана Оскини, висилає їх до тих ВУЗ-ів, де є зацікавлені підготовою студентів до складання відповідних екзаменів на виїзд до ЗСА. Як інформують гості, вже цілий ряд ВУЗ-ів відгукнувся на заохоту вислати своїх студентів, як аспірантів до студій на вищому ступені природничих і технічних наук в університетах ЗСА. У збірці інформації для українських студентів, як пояснює автор їх, проф. Р. Андрушків є також матеріали для вивчення англійської мови, без якої годі тут перебувати. Після іспиту з мови в окремому бюрі для тих цілей у Києві, треба ще зложити вступний іспит і якщо такий студент дістане з нього добрі оцінки та дістане також добру оцінку із свого

ВУЗ-у тоді щойно може виповнитися аплікація до американського університету. Проф. Р. Андрушків, який є головою Комісії освіти і науки в ККДУ, з притиском підкреслює, що йдеться тут лише про програму на висвітлення магістра або докторанта. Коли запитують, чи наука у вищих університетах України дає можливість так просто переходити тут на інший спосіб навчання, наш другий гість д-р Осип Мороз пояснює нам, що саме він працює над змінами навчання у цих ВУЗ-ах, яких є зараз в Україні біля 150 і в них навчається майже один мільйон студентів. Як досі, все ще на усіх цих університетах працюють після давньої системи.

(Закінчення на стор. 4)

СВОБОДА **SVOBODA**
 FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda. (201) 434-0237 U.N.A. (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашингтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Subscription: 1 year — \$40.00, 6 months — \$22.00, 3 months — \$12.00
 U.N.A. members: 1 year — \$15.00. Change of address — \$1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to
 "Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
 Tel. (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік \$40.00, на півроку — \$22.00, на 3 місяці — \$12.00
 Для членів УНСоюзу \$15.00 річно. За кожну зміну адреси — \$1.00
 Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Подорож Буша на Схід у пошуках ринків збуту

Приготовляючись до президентських виборів, які відбудуться осінню цього року, демократична опозиція повила кампанію проти президента Джорджа Буша, закидаючи йому вину в існуючій економічній кризі, бо, мовляв, він забагато часу присвячував закордонним справам і замало внутрішнім. Та кампанія мала успіх: давня висока популярність Президента сильно підупала й різні опити виявили, що широка кола американської спільноти погоджуються з цими закидами. Внаслідок, задуману вже кілька місяців тому подорож Буша на Далекий Схід відклали аж під кінець 1991 і початок 1992-го року та проголошено її, як подорож „економічну”, а не „дипломатичну”. Останню свою пресову конференцію президент Буш використав для переконання, що закордонна політика найтісніше пов'язана з внутрішньою: коли б не було війни проти Іраку то Саддам Гуссейн завоював би весь могутній нафтовий басейн на Близькому Сході і ціни на газоліну в Америці підскочили б кількакратно. Економічна рецесія проявилася найбільшійше у безробітті, яке у деяких степах дійшло до 8 відс. і навіть близько 9 відс. на місцях нижче 5-ти відсотків рік тому. Після нарад з фахівцями економістами Президент проголосив, що найкращим шляхом оздоровити економіку є знати нові ринки збуту для виробів американського промислу, бо воно посилить продукцію і зредує безробіття. З такою місією Буш відлетів 30-го грудня 1991 року до Австралії, Сінгапуру, Південної Кореї і Японії. З Президентом полетіли 21 фахівців економістів та представників різних ділянок промислу, між ними репрезентанти трьох найбільших продуцентів автомобілів, бо автомобільний промисел — Форд, Дженерал Моторс і Крайслер — найбільшійше відчули рецесію, примушені звільнити десятки тисяч робітників.

Американські коментатори однозгідні, що найважливіший і найтрудніший етап подорожі Буша — це Японія. Японський промисел від років заливає американський ринок, вдаряючи по промислі американському. Японія веде дуже егоїстичну торговельну політику — використовує вірність Америки принципів вільної торгівлі без митних бар'єрів — для експортування своїх товарів без обмежень при одночасному обмежуванні імпорту товарів американських. Японці заперечують, наче би вони були винуваті у тому, що їхні автомобілі зробили нечесну конкуренцію американським: мовляв, американські промислові виробни, з автомобілями включно, гірші і дорожчі, і Японія тут ні причому. Промовляють, що в Японії існує визиск робітничої сили. Там нема робітничих спілок і таких колективних договорів праці, як тут, і там робітники працюють шість днів у тижні по 10 годин денно, погано винагороджувані. Це головна причина, чому Японія стала найбагатшою країною у світі: вона має щорічну надвишку закордонної торгівлі і має надвишку щорічного державного бюджету, бо витрачає мінімально на оборону країни. Виправдується конституцією, що її продиктував Даглес МакАртур, і яка забороняє Японії мати військове летунство і висилати військо поза межі країни.

Прем'єр-міністр Японії Кіічі Маязава заявив у зв'язку з заповідженими відвідинами Буша, що ніхто не може диктувати Японії, як має виглядати її закордонна торгівля. Це гарний принцип кожної шануючої себе держави. Президент Джорд Буш теж відомий з своєї вірності принципів приватної ініціативи і суперництва та опозиції проти митних бар'єрів. Але голова демократичної більшості у Конгресі Річард Гелгард недвозначно загрозив, що Конгрес спугає імпортованих японських виробів окремим законом, якщо Японія не обмежить добровільно свій експорт, бо — мовляв — торгівля ЗСА і Японії має бути „двонапрямна”, а не тільки вестись в одному напрямку.

Президент Буш полетів до Японії з тією загрозою від Конгресу у кишені та з аргументами, що їх говоритимуть представники автомобільного промислу з його осередку у Дітроїті. При відліті Президента і його дружини Барбари, 21 представників промислу і десятка журналістів — не було великої надії на реальний успіх. Щойно після повороту з тієї виправи по золоту руну дізнаємося, які були успіхи і які невдачі. Біржа в Нью Йорку зарагувала згори дуже позитивно. Дай Боже, щоб не помилилася.

Угодою поміж колишніми республіками про ліквідацію центральної влади погроблено мрію Горбачова і його односторонніх втримати прижиттєво колишню великодержаву, в більшості еліміновано потенційні конфлікти про спадкоємство міжнародних прав і обов'язків і приспешено міжнародне визнання України та інших новостворених держав.

Ще донедавна Україна стояла перед складною дилемою через наявність центральної влади, яка мала міжнародно-правний статус і легітимність, мала можливість продовжувати користуватися до теперішніми правами СС СР, його членством у міжнародних організаціях, включно з правом вето в Раді Безпеки ООН. За умовою подальшого існування „наддержави”, нехай і з скромнішими ресурсами, яка затримувала б легальні права на всю закордонну власність колишнього СС СР, Україна не могла б сподіватися, що належна їй частина закордонного майна дійсно буде передана.

Перед Україною поставала кончесть невідкладної розв'язки питання приміщення для українських дипломатичних місій і їхнього відповідного влаштування. Без можливості практично встановити прямі дипломатичні відносини поміж Україною і її близькими і дальшими партнерами в західному світі через брак потрібних засобів, розв'язка складних про-

Микола Світуха

ДЕЯКІ АСПЕКТИ ВИЗНАННЯ САМОСТІЙНОСТІ УКРАЇНИ

лем економічних реформ і поступової інтеграції України в світову співдружність була б щонайменше проблематичною.

Навіть і за умов ліквідації центральної влади, можливість конфліктів поміж колишніми республіками при розподілі закордонного майна, яке належало до Союзу, залишається серйозною дилемою. Треба було багато доброї волі і терпеливості з усіх сторін. Мова тут про депозити СС СР у західних банках, про чималу сітку комерційних агенцій і торговельних підприємств у важливіших країнах світу і, що найважливіше, про широку мережу дипломатичних станиць з їхніми будинками, комунікаційними системами і різним вирядом. Вартість цього майна СС СР закордонно, частина якого належить Україні, напевно оцінюється більйонами доларів.

Беручи до уваги згоду України перебрати на себе відповідальність за пайку закордонного боргу СС СР (мова тут йдеться про 16 відсотків із суми, яку по-різному оцінюють на приблизно 80 більйонів доларів), Україні належить щонайменше такий же відсоток закордонного майна. Можливість користуватися в початковій стадії хоч частиною майна колишніх советських амбасад

і консулятив уможливити заходи для невідкладного відкриття дипломатичних станиць України в головніших країнах світу. Повне впорядкування питання розподілу всього закордонного майна поміж республіками напевно забере кілька років.

Колішні місії Української РСР в системі ООН, з яких найважливіші є в Нью Йорку, Женеві і Парижі, є найбільшнім вартісним ядром для розбудови українського дипломатичного корпусу. Тут не може бути сумнівів про пряме наступництво української держави про її право до всього майна. Ці місії в системі ООН давали можливість акредитованим українським дипломатам набрати цінного досвіду в нюансах дипломатичного протоколу і пізнати стиль і спосіб роботи міжнародних організацій. З повним визнанням самостійності України і з поширенням її членства в різних міжнародних установах конечно буде поширити такі місії і створити нові в місцях осідку різних організацій.

У початковому етапі організації української дипломатичної служби наявним буде брак українців з досвідом в сфері двосторонніх політичних і економічних співвідносин з поодинокими державами. Його можна бу-

(Закінчення на стор. 4)

Роман Кухар

ЗАПИСАНОГО НЕ ПРИЗАБУТИ

Максим Бойко, „Персональна бібліографія, 1947—1992, вперший і редактор Максим Бойко, вступні зауваги, бібліографічні зведення, каталогові картки, пресові звіти, статті, посвідки, документи, поштові показники, англійські підсумки, Осередок Бібліографії Волині, Блумінгтон, Індіана, 1992, ст. 178.

фії, що багаторічною мольною дією реєстрації фактів і подій, відзначених у кожній галузі культури й цивілізації, записують на сторінках анналіс процес загального поступу.

У своїй нововиданій особистій бібліографії Максим Бойко, наш відомий організатор Осередку Бібліографії Волині, автор багатьох бібліографічних видань (останні між ними — „Роки карбованим друком” та англійською розвідка „915 років української бібліографії”, в 1990 р.), виходить далеко поза особистий засяг „книгописання”. Його обширний звіт заторкає й рідну палеографію, як „Збірник Святослава” з 1073 року „Острозькі друкарки з XVI сторіччя”, „Волинську” пізнішого часу, крім документації загальних осягів у рідному письменстві протягом 45 років бібліо-

графічної діяльності видатного представника цієї науки, д-ра Максима Бойка. У своїх писаннях, наукових працях і пресових звітах він постійно наголошує пекучу потребу авторитетного видання української бібліографії бібліографії, з одного боку, та доцільності особистих бібліографій наших людей науки, культури, літератури, мистецтва, з другого. Аби швидкий, нестримний пріхід сучасних подій не стер з пам'яті сучасників внесків і досягнень цілих поколінь народу, що всі разом складаються на загальнонаціональний поступ.

Приведемо тут прикметний підхід автора до цього важливого питання: „Я особисто є пропагатором строгої документації кожної творчої людини. У нас пропадуть життєві сюжети тисяч людей лише тому, що ми приїхали з далесі Америки і що болісно долею України. Цінують нас, дякують нам, що ми про них не забули, а в деякого з них виступають в очах слізи...” Крім того, ось під'їхав же один автобус; він їде у Броварський район, де мешкають військові офіцери, які нещодавно залишили службу в армії.

Автобуси всі обклеєні гаслами за незалежну Україну, зокрема такі: „Незалежність Україні — Такі!”. Разом з автобусами під'їхали авта, які повезли людей з агітаційними матеріалами на південь.

Нарешті, вирушає моя група. Вона їде малим „венком” до сіл близько Києва. Нашу групу провадить Іван Ольховський, котрий відповідає за Київську область — яка охоплює 39 районів; саме місто Київ має 15 районів. У нашій групі теж є Петро Цеглянич, геолог по професії, котрий взяв відпустку з праці, щоб агітувати за незалежну Україну, Лариса і я.

Веземо зі собою летючки, зразок бюлетеню, плякати, жетони, касетки „Червоної Руги” і книжечку короткої історії України, а навіть синьо-жовті прапори. Це все є виготовлене для сільських Рад і шкіл, котрі ми відвідуємо і вручаємо голові Ради і директорові школи. В школах, по класах роздаємо жетони. Діти є тим захоплені, а Іван Ольховський каже, що так ми завоюємо ціле село — діти будуть жетони носити, хвалитися і одночасно казати батькам, щоб голосували за незалежну Україну.

Ідемо від села до села по дорозі до сіл розвішуємо афіші, а в селах роздаємо летючки і говоримо з селянами. Бачимо, що всі прагнуть незалежності, хоча де-не-де знайдеться якийсь авантюрист, котрий починає вигукувати проти акту незалежності. У кожному селі, що відвідуємо, на маші сільської Ради майорить синьо-жовтий прапор, а поруч нього червоно-синій.

У селі Пашківка на маші сільської Ради, висить лише один прапор — червоно-синій. Відвідуємо від селян, що якраз засідає сільська рада. Ми входимо в залю, перебува-

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ
 Володимир Щесюк

Концерт Т. Богданської у Дітроїті

Недавно, в Дітроїті, Мил. в залі початкової школи Непорочного Зачаття у Воррені, відбувся концерт відомої піаністки, професора Українського Музичного Інституту Америки, Таїси Богданської. Концерт був присвячений пам'яті педагога-піаністки Марти Тарнавської.

Музичні студії Т. Богданської розпочала в Станіславові, а опісля в класі визначного піаніста і педагога, проф. Романа Савицького, в Музичному Інституті ім. Лисенка у Львові. На жаль, інститут тепер все ще іменується „Музичним училищем”, хоч час зберіг на вершув будови його попередню горду назву. Можливо, вже прийшов час владі вільного Львова її повернути.

В цьому українському музичному центрі вчилиось в різні часи багато тепер добре відомих музикантів, що внесли велику працю в розвиток нашої культури.

Таїса відтак студіювала в Віденській консерваторії під проводом професора Роланда Раупенштрауха. Закінчивши її з відзнакою у 1951 році переїжджає до Америки. Вже понад 30 років є професором Українського Музичного Інституту, якого була від 1979 до 1981 року. Є членкою двох американських організацій музичних педагогів. В 1976 році дебютувала в Карнегі Голл. Гарна зала школи була заповнена слухачами різного віку, але, які з великою увагою слухали кожен твір програми.

Програма концерту була збудована дуже цікаво, зі смаком. Кожен твір іншого композитора був наче новорганно піаністкою. Вирозно прозвучала Прелюдія і Фуга Д-дур Баха, реліфне проведення голосів, врівноважена динаміка. Дуже цікаве звучання інструменту в контрастних піаніссімо.

У Сонаті Ес-дур, оп. 31, ч. 3 Бетговена, піаністка виявила своєрідне відношення до фрази, властиве лише їй переосмислення інтонацій і часто оркестровий спосіб думання. Особливо, якое незвично, захопило виконання третьої частини — Менуету — де весь час оповивало відчуття невимовного смутку.

Горде і надхненно заключне звучання фіналу, „Presto con fuoco”, правда, в дещо заповільненому темпі, не порушили відчуття завершеності форми сонати. На закінчення першого

Так як в минулому, коли Дітроїтський Відділ УМІ разом з товариством сприяла своєрідне відношення до фрази, властиве лише їй переосмислення інтонацій і часто оркестровий спосіб думання. Особливо, якое незвично, захопило виконання третьої частини — Менуету — де весь час оповивало відчуття невимовного смутку.

Горде і надхненно заключне звучання фіналу, „Presto con fuoco”, правда, в дещо заповільненому темпі, не порушили відчуття завершеності форми сонати. На закінчення першого

В НЕДІЛЮ, 5-ГО СІЧНЯ, до столиці Єгипту прибув лідер Палестинської Визвольної Організації Ясір Арафат. Він має зустріч з президентом Госні Мубараком і міністром закордонних справ Амром Мусою. На пресовій конференції Арафат заявив, що його організація бойкотуватиме мирні переговори, якщо Ізраїль не відмовиться депортувати з країни 12 палестинців, звинувачених у тероризмі.

емо засідання, вибачаємося голові Ради, що ми так напали... Я кажу, що я приїхала з Америки агітувати за незалежну Україну, вручаю йому жетони і кажу, що жетони виготовлені в Америці для референдуму. Кажемо також, що заскочені, що на маші нема синьо-жовтого прапора, а ми маємо надію, що він підтримає акт незалежності. Вручаємо йому синьо-жовтий прапор, а сільська Рада нам б'є браву. Надворі люди нам кажуть, що ми голову сільської Ради покляли в таке положення, що він тепер є змушений вивісити український прапор — тому, що він перед цілою сільською Радою це обіцяв.

Над Києвом висить тяжкий туман і літаки не відлітають. Я маю намір їхати в Донець і в Донець, але через погоду провідники Руху мене відмовляють, кажуть, що важливіше, щоб я залишилася у Києві і виступила в радіо і телебаченні. Моя подруга, Лариса, вирушає автвом в Донець до родини, повернеться аж по референдумі.

Рух мені пропонує новий план агітації. Цього разу агітація буде по шкільних залах у формі концертів, тому що якраз до Києва прибув Андрій Панчишин, відомий лавреат „Червоної Руги”.

А. Панчишин, також депутат до Львівської Ради; вже місяць їздить по Україні і агітує своїм співом і словом. Ідемо і відвідуємо школи, де організовані концерти. Я виступаю від диспори, А. Панчишин співає пісні спеціально виготовлені на референдум. Він теж розповідає школярам, що він ніколи не думав, що життя може бути краще, але коли поїхав з концертом до Америки, то бачив як люди можуть жити. І одне що його негативно вразило, це те, що американці думали, що він був „Russian”, коли він казав, що він український, але тепер це зміниться — він каже, — коли ми проголосуємо за незалежність. З огляду на це написав пісню, котра школярам дуже подобається „Good bye Russian”, — ти вже не наша.

Закінчення буде.

УКРАЇНА БАГАТА, АЛЕ ЗАНЕДБАНА. ДОПОМОЖІТЬ ЇЙ СТАТИ НА ВЛАСНІ НОГИ. ПЕРЕШЛІТЬ ВАШУ ДИВІДЕНДУ І ПОЖЕРТВУ НА ФОНД ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ — УНС!

В Міннеаполісі відзначено 1-го грудня як день перемоги українського народу

З ініціативи місцевого Товариства Прихильників Народного Руху в Міннеаполісі 27-го листопада 1991 року в аудиторії церкви св. Михайла відбулося Громадське Віче з метою підтримки переведення референдуму в Україні. Відкриваючи Віче, голова Товариства д-р Анатолій Лисий, який недавно прибув з України, подав вичерпні інформації про події в Україні та підготовку до переведення референдуму 1-го грудня. Беручи до уваги те, що в Україні організовувалися численні пропагандистські групи, які їздили на північ, схід і на південь України освідомлювати населення тих теренів, і що учасники тих груп мусили на той час покинути працю, не маючи забезпечення родин, перед українською діаспорою виникла потреба підтримати ці групи фінансово. Тому доповідач закликав українську громаду Міннеаполісу — Ст. Полувзяти на себе відповідну частину цієї допомоги. Заклик д-ра Лисого підтримали В. Станіславів, М. Каркоць, А. Семенюк та інші промовці. Наслідком того українська громада Міннеаполісу-Ст. Полу в цей вечір зложила 13 тисяч дол., а до неділі сума зросла до 20 тисяч доларів.

Вже 2-го грудня з України наспіла до нас радісна вістка: історичний референдум відбувся успішно, український народ великою масою (понад 90 відсотків) potwierдив незалежність України. Ця вістка блискучою облетіла всю українську громаду, радості не було кінця і тому знову з ініціативи місцевого товариства прихильників Руху скликано всі українські організації, щоб відзначити цю велику історичну подію соборним святкуванням, яке й відбулося 7-го грудня 1991 року.

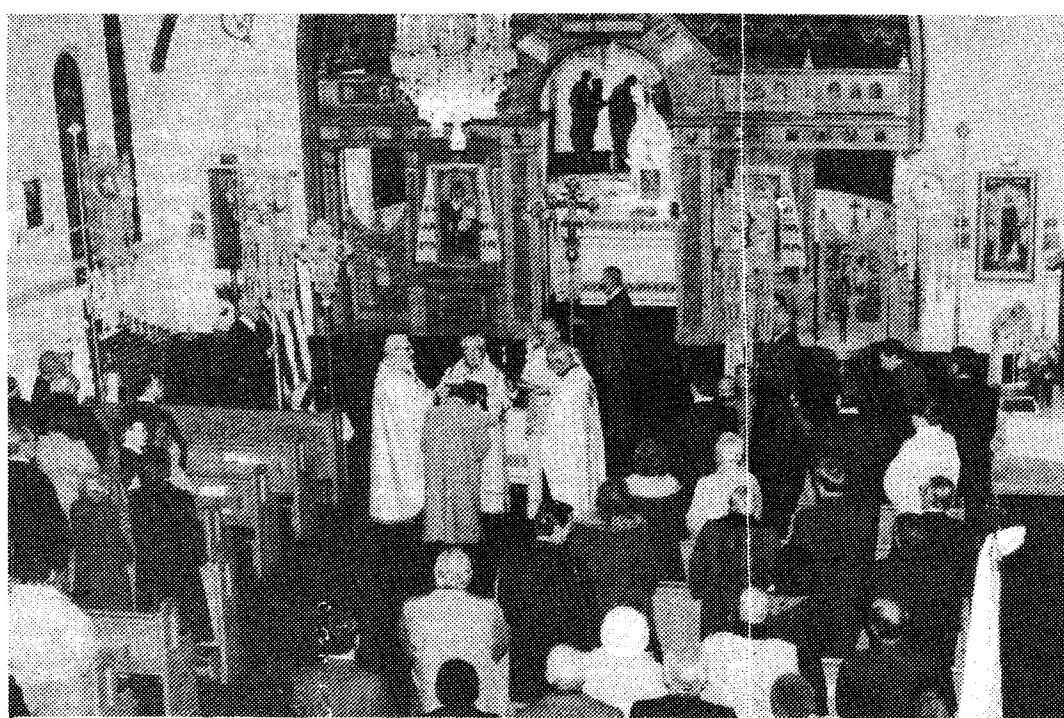
Свято розпочалося Молебнем в українській автокефальній церкві св. Михайла в Міннеаполісі, який очолював Владика Паїсій в сослуженні отців настоятелів: протоєрея о. М. Кулановича, настоятеля церкви св. Юрія Переможця в Міннеаполісі, о. М. Метулинського, настоятеля церкви св. Володимира і Ольги в Ст. Полі і о. диякона Новицького. Під час Молебня церква вшестер була наповнена людьми. Широко молилися разом православні й католи-

ки. Збірний хор під орудою молодого диригента М. Денисенка красою мелодій посилював молитовний настрій.

По відправі Молебня люди перейшли в аудиторію церкви св. Михайла, де відбулося урочисте святкування. Оскільки наша референтка Катерина Фонтейн задалегідь вислала до преси інформаційні листи про відбудити референдум в Україні, в залі були представники англомовної преси і телевізії.

Зал, як ніколи перед тим, була удекорована синьо-жовтими прапорами і сьомою жовтими бальонами, а на сцені символізував воскресіння України схід сонця в синьо-жовтій сяві, проміння якого освітлювало золотий тризуб. Це все створювало надзвичайно емоційну атмосферу. Зі слюзами на очах люди взаємно себе здоровили, обнімалися, цілувалися, як хібащо під час Великодня. Україна Воскресла, український народ виявив своє прагнення бути господарем на своїй землі. Нарешті прийшла і здійснилась довголітня мрія!

Голова Товариства Руху д-р А. Лисий коротким словом відкрив це велике святкування. В його голосі відчувалося хвилювання, бо ж це була історичного значення подія. Ми щасливі, сказав він, що живемо у цих часах, що ми є свідками вставання народу з колін, пробудження сили народу, який, не зважаючи на мільйони жертв, на фізичне нищення голодоморами, тюрмами, концтаборами, на жорстоку денационалізацію, стає на свій повний зріст, проголошуючи свою волю до незалежного державного існування. Схиляючи сьогодні наші голови перед всіми знаними і безіменними борцями-героями, які віддали своє життя в боротьбі за волю України, ми пригадуємо слова великого сина українського народу Головного Отамана Симона Петлюри: „За цим чуттям завжди переживаю як свято нашої державності. Воно все зв'язується у мене з дорогими незабутніми образами тих, хто дав нам право його святкувати, подібно до того, як величаві мелодії нашого гімну, що в цей день здаються особливо урочистими, а слова обов'язуючими, — все зливаю-

Під час Молебня в церкві св. Михайла.

Промовляє голова Товариства Руху д-р А. Лисий. На сцені — хор „Дніпро”.

ться з передсмертними споданнями тих, чий дух тоді тільки повірив у ширість і поважність нашого святкування, коли ми не словами, а ділами докажемо нашу моральну вартість бути достойними свята”.

Дальше він у своїй промові згадав про всі злі „вітри і хмари”, які все ще творять загрозу і проти якої український народ мусить протиставитися, щоб захистити свої інтереси.

По закінченні доповіді А. Лисий від імені Товариства Руху подякував всім за чисельну участь і за зложені пожертви на допомогу України та попросив до слова заступника голови Товариства проф. В. Анастаса. Проф. В. Анастас в англійській мові поінформував гостей про цифрові наслідки першого грудневого референдуму в усіх областях України. Він зауважив, що „тут, за океаном, весь час висловлюється турбота про долю і рівні права національних меншин в Україні. Навіть чується передбачення якихось національних конфліктів. Ці турботи не щирі, вони штучно придумані противниками української державності, щоб перешкодити дипломатичному визнанню України. „Ми стурбовані, сказав далі проф. В. Анастас, нестійкою поставою нашого уряду в справі дипломатичного визнання України. Тут історія пригадує нам 1776 рік, коли Америка здобувала свою самостійність від Британської імперії за обставинами, про які теж можна було сказати, що це за-

хитусе існуючу „стабільність” світу. І тоді всі очі на цьому континенті були звернені на Францію як на світову потугу, визнання якої було для 13 недавніх британських колоній життєво важливим. Франція виправдала покладені на неї сподівання, вона скоро і рішуче визнала самостійність ЗСА, прийшла їм на

допомогу і цим записала світлу сторінку в світову історію. Так само ми сьогодні надіємося що політика нашої держави в справі визнання України буде керуватися не суб'єктивними міркуваннями, а Вашингтонським-Джеферсонськими принципами свободи і самовизначення. Ми маємо право очікувати цього, ми маємо

право вимагати цього від нашого уряду!”

По доповіді проф. В. Анастаса виступили з короткими привітаннями і гратуляціями представники інших народів: від естонців — Кал'ю Кубітс, голова Естонського Об'єднання Міннесоти, від латишів — Яніс Робіс, голови Об'єднання Латиських Товариств і Церковних Громад в Міннесоті, від литовців-Кестутіс Таутвідас, голова Литовської Громади в Міннесоті, від мадярів — Луїс Горват, представник Об'єднання Мадярів Міннесоти. В мистецькій частині вечора виступив хор „Дніпро” під керівництвом Кіри Цареградської і виконав чотири пісні: „Ой у лузі червона калина”, обробка О. Кошиця, „Качки летять” — слова Д. Луценка, музика О. Білаша, „Киев мій” — музика І. Шамо, слова Д. Луценка і „Вкраїно-Мати, кат сконав” — слова Черкасенка, музика К. Стеценка.

Всі присутні з наповненими келихами шампану під час передавання новин на 5 телевізійному каналі було висвітлено, як українці Міннесоти відзначили успішні виследи загальноукраїнського референдуму.

Василь Станіславів

ПРЕДСТАВНИК МІНІСТЕРСТВА оборони Німеччини заявив, що його країна продала для Уругваю і Фінляндії певну кількість озброєнь і бойової техніки, що належала колишній Східній Німеччині. Німецький уряд вважає такий продаж цілком законним.

В ДРУГУ НЕВИМОВНО СУМНУ І БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ
ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
мого найдорожчого, найлюбімішого чоловіка

СВ. П.
письменника і поета

**Юрія Миколаєвича
КОСАЧА**

11-го січня 1992 р.
о год. 10:30 ранку
в українській православної церкві св. Вознесіння
в Клифтон, Н.Дж. буде відслужена

ПАНАХИДА

в глибокому смутку, горі і печалі, просить помолитися
друзів і знайомих за спокій душі покійного
дружина — Євгенія Косач

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТІ
нашого найдорожчого
МУЖА, БАТЬКА І ДІДА

бл. п. інж.

Романа Яримовича

будуть відправлені

СВ. ЛІТУРГІЇ:

— дня 9-го січня, 1992 р. в церквах:
св. Духа, Гемптонбург, Н.Й.
св. Івана Хрестителя, Ньюарк, Н.Дж.
(год. 7:45 рано)

— і дня 10-го січня, 1992 р. в церквах:
св. Юра в нью Йорку (год. 9:00 рано)
св. Івана Хрестителя, Гантер, Н. Й.
(год. 9:00 рано)
— св. Володимира Великого.
Ютика, Н. Й. (год. 9:00 рано)

Про молитви в той день за бл. п. Романа просить

дружина — Дарія з родиною

Ділимося сумною вісткою, що з Волі Всевишнього відійшла у вічність
31-го грудня 1991 р. на 81-му році життя

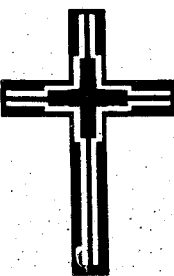
бл. п.

**ПЕЛЯГІЯ ТЕОДОРОВИЧ
ІВАШКІВ**

ПАРАСТАС І ПАНАХИДУ відправлено в четвер, 2-го січня 1992 р.
ПОХОРОН відбувся в п'ятницю, 3-го січня 1992 р. з Собору св. Володимира і
Ольги на цвинтар св. о. Миколая в Чикаго, Ілл.

Про молитви за душу покійної просять:

донька — Оксана
Ярослава Дереш Теодорович з доньками
Тетяною Кривулич з мужем Володимиром
Ксеною Дереш з дітьми Калиною і Данилом.

сл. п.

ДАРІЯ РЕБЕТ

член Крайової Екзекутиви ОУН в роках 1934-38,
член проводу ОУН в Україні під час німецької окупації,
співосновник Української Головної Визвольної Ради (УГВР), член президії УГВР, член проводу Закордонних частин ОУН, член політичної Ради ОУН-з, голова політичної Ради ОУН-з від 1980-1991 р., в'язень польської і німецької тюрм, співробітник „Сучасної України”, „Сучасності”, член редколегії „Українського Самостійника”, член Управи Українського Товариства Закордонних Студій, провідна діячка українських організацій в краю і за кордоном

Похоронні відправи відбудуться 13-го січня 1992 р.
в Мюнхені, Німеччина.

Родині Покійної висловлюємо наше глибоке співчуття.
Вічна пам'ять великій Дочці України.

Організація Українських Націоналістів Закордоном

З великим жалем повідомляємо приятелів і знайомих,
що 9-го грудня 1991 року
з Волі Всевишнього
заснула навіки на 99-му році життя
наша найдорожча і незабутня
МАМА, БАБА І ПРАБАБА

бл. п.

**Стефанія Ю.
з Бояківських
Супінська**

вдова по сл. п. проф. д-рові Вікторі Супінській
колишня акторка „Тернопільських Театральних
Вечорів” Леся Курбаса
ПОХОРОННІ відправи відбулися в українській
католицькій церкві св. Михайла.
ТІЛІННІ останки зложено на українському цвинтарі
св. Михайла у Балтиморі, Мд.

У глибокому смутку залишилися:
дочка — Ліда Марковська
з мужем Адамом
внук — Іван Марковський
з жінкою Даною
правнуки — Александер, Наташа,
Стефуня і Микола
та ближча і дальша родина
Вічна їй пам'ять

Український Хор „ДУМКА” та
Український Спортивний Клуб
в Нью Йорку

влаштує

НОВОРІЧНУ

„МАЛАНКУ”

в Українському Народному Домі
142 Друга Авеню, Нью Йорк, Н. Й.
в суботу 11-го січня 1992 р.
Початок 9-та год. вечора.

Розваги, несподіванки.
ВСІХ СЕРДЕЧНО ЗАПРОШУЄМО

Українське Патріархальне Товариство,
відділ в Нью Йорку
повідомляє Членів й Українське Громадянство
що відбудеться

**СВЯТОЧНА АКАДЕМІЯ
З НАГОДИ СТОРІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ
ПАТРІАРХА ЙОСИФА**

у неділю, 16-го лютого 1992 р. о годині 2:30 після полудня,
у аудиторії Ашер-скул в Нью Йорку, при Першій авеню
між 11 і 12 вулицями.

(Мистецьку програму подамо у наступному оголошенні)
Просимо в цей день здержатися від влаштування інших імпрез
УПРАВА Відділу УПТ-ва

з приходом нового року аналітики та спотерігачі заважують, що навіть такий американський феномен як індустрія обслуговування — банки, ресторани швидкого прохарчування, лікарні, адвокатські фірми, ланцюгові крамниці роздрібного продажу та урядові сектори обслуговування починають відчувати економічну кризу. Саме ця індустрія була впродовж 1980-их років головним рушієм ринку праці, бо дала zatrudнення для 21 мільйона громадян, а тепер вона з уваги на економічну кризу змушена на кожному кроці робити заходи, щоб втриматися на поверхні. Всі зусилля тепер в протилежності до 80-их років йдуть на зменшення витратів, а це включає ліквідацію підприємств, звільнені з праці та об'єднання існуючих фірм.

Д-Р РИЧАРД МАДД, якому сьогодні 90 років, уже впродовж 75 років бореться за те, щоб поновити добре ім'я його діда, д-ра Самюела Мадда, якого було оскаржено у змові вбивства президента Абрагама Лінкольна, бо він склав зламану ногу вбивці Джона Вілкса Бута. Все ж таки, коли його 16-го грудня минулого року повідомлено, що військова рада у січні цього року що справу буде вирішувати, то він був цим дуже заскочений. Д-р Р. Мадд — внук і його родина зізнаватимуть в цій справі перед військовою радою 22-го січня.

„Черкаські козаки” взяли участь у відзначенні незалежності

У четвер, 5-го грудня 1991 року, заходом комітету Фонду Допомоги Україні українська громада Трен-тону і околиці урочисто відзначила День Незалежності України разом з гостями з України, „Черкаськими козаками”.

Не зважаючи на будний день, любов до далекого, але завжди в наших серцях рідного краю збирала понад 250 осіб в залі церкви св. Юрія Переможця в Ярдівілі.

Голова Комітету Фонду Допомоги Україні Наталія Посіва підкріпила програму свята, виголосивши коротеньку доповідь і відчитавши декларацію Верховної Ради України з 24-го серпня 1991 року.

1-го грудня 1991 року на-рід України майже одногласно висловив своє бажання жити у вільній, незалежній Україні!

„Відаймо всі наші таланти, всі скарби нашої душі для України! Гуртуймося, єдиний народ, в одну сім'ю збираймося і разом з нашими сестрами і братами в Україні працюймо для слави України!”

Нашій громаді випало щастя відзначити таку величну історичну подію, як відродження європейської держави — України, разом

із співцями нашої давньої козацької слави „Черкаськими козаками”.

З великою приємністю слухали наші рідні народні пісні, козацькі марші. Особливо зворушливою була пісня „Молитва Калынін-шевського” з нашого давнього, славного і сумного минулого. Петро Калынін-шевський був останній кошовий отаман Запорізької січі, визначний діяч, полковник, дипломат, прогресивний реформатор.

Пісня з не так давно минулого 1937 року „Лебедина розлука” також нагадала присутнім наше трагічне минуле. Присутні і плакали від зворушення, що „оновлена, відроджена пісня посилає нам привіт з давнини, будить у серцях волелюбний дух наших предків, кордів за-запорожців, і сміялися з козацьких гуморесок.

На закінчення — по відспіванні національного гімну — голова Комітету Фонду Допомоги Україні Н. Посіва подякувала всім присутнім за участь у святкуванні історичної дати. Пізніше голова прочитала похвалу з незалежності і лист-подяку від голови Координаційного Комітету Допомоги Україні в ЗСА д-ра Б. Бурачницького за щедрий дарунок від трентонської громади в сумі 9,105 дол. на потреби референдуму. Громада великими оплесками привітала звернення-подяку землякам у діаспорі від Громадської Ради „Референдум” і Народного Руху.

На другий день, 6-го грудня, трентонська громада приєдналася до великої української делегації, яка зустрілася з губернатором Нью-Джерсі Джимом Флоріо, який урочисто підписав прокламацію про визнання незалежності України.

Іван Гафтович

Йонкерс відсвяткував незалежність України

Після успішної збірки на Громадську Раду „Референдум” жертвній українці міста Йонкерсу на день 1-го грудня 1991 року зложили 52,000 дол. Управа Відділу Українського Конгресового Комітету повіту Вестчестер робила приготування до відсвяткування незалежності України.

В неділю, 1-го грудня, в українській католицькій церкві св. Михаїла о. Ігор Міджак відслужив Мессу, щоб Всевисшній допоміг успішно перевести референдум в Україні для підтвердження постанови Верховної Ради України з 24-го серпня 1991 року про незалежність України. В церкві були присутні із своїми організаційними прапорами: Хорунжі Відділу Т-ва Вояків УПА, Відділу ООЧУ, Відділу Організації Оборони Лемківщини, і члени Осередку СУМА із своїм прапором.

Були представники місцевого щоденника „Геральд Стейтсмен” та місцевої телебачення. Інформації до преси подав референт зовнішніх зв'язків УККА адвокат Роман Козіцький. В понеділок, 2-го грудня у згаданому щоденнику була поміщена знімка з церкви в часі відправи, а кореспондент помістив статтю про Україну з частинним вислідом голосування в часі референдуму та на президента України.

У вівторок, 3-го грудня, згаданий щоденник помістив інтерв'ю, переведене з поодинокими українськими громадянами міста Йонкерсу, між ними з адв. Р. Козіцьким, головою місцевого Відділу Товариства Вояків УПА Романом Глушком, та головою Головної управи Т-ва Вояків УПА Левом Футалою.

В середу увечері, 4-го грудня, біля ДОМУ СУМА з'їжджалися автомашини, з яких виходили сумівці у своїх уніформах, та старші громадяни, а ще скоріше, відразу після обіду, приїхав ансамбль „Черкаські козаки”, який вже від довгого часу мав запланований свій концерт в Йонкерсі на 4-го грудня, тоді, коли ще ніхто не знав, що в тому дні буде відсвятковувати Свято Незалежності України.

Кілька хвилин після сьомої години на залу із національним українським та американським і своїми організаційними прапорами вмащували вояки Відділу Товариства УПА, хорунжі Відділу ООЧУ, хорунжі Відділу Організації Оборони Лемківщини, та члени місцевого Осередку СУМА, найбільш зворушливим було вмащування на залу сумівців в сумівських одностроях, а частина з них в українських народних строях. Поважна частина присутніх жінок були у вишиваних блузках, а чоловіки у вишиваних сорочках.

Святкування відкрив інж. Андрій Горбачевський, він привітав присутніх з радісним днем незалежності та попросив о. Ігора Міджака відмовити молитву.

Американський гімн заінтунали дружини Осередку СУМА. Відкрилася завіса, і при гарно удекорованій сцені, як приготував Ярослав Кіцюк, стояв ансамбль „Черкаські козаки”, який спільно з присутніми відспівав український національний гімн.

Святкуванням проводив культурно-освітній референт Відділу УККА інж. Андрій Горбачевський двома, з огляду на присутніх посаджених міста Йонкерсу та інших представників.

Залю була прикрашена синьо-жовтими балюнами, а сумівці приготували для своїх членів синьо-жовті прапори, які тримали протягом цілого вечора, це була їхня ідея, а їхню численну участь треба завдячувати невтомному голові Осередку д-рові Орестові Козіцькому.

Першим промовляв Лев Футала, який охопив час від початків української державності аж до сьогоднішніх днів. Після визвольних змагань в часі першої світової війни і нашої поразки змагання за самостійність України не припинилися. Змінялися люди і методи, але поглиблювалася політична думка, зростали або мали лави борців, але боротьба

не припинялася, як не можна було вести фронтової боротьби, вона велася підпільно. Про це свідчать такі факти, як проголошення Карпатської України, „Акт Відновлення Держави 30-го червня 1941 року, для СВУ, СУМ, підпільного Пласту, УВО, ОУН-УПА-УГВР. Прийшов славний день 24-го серпня 1991 року, виступ підтвердження референдумом 1-го грудня 1991 року. Високою до президента ЗСА Буша та Уряду про визнання України як самостійної держави закінчив свою промову Лев Футала.

Ведучий інж. Андрій Горбачевський попросив другого доповідача в англійській мові, адвоката Романа Козіцького, який між іншим сказав: „Як легко можна уявити собі новонароджені дитя, так народжується демократія, держава, довгочасна, повна потенціалу, сили і амбіцій, яка виграє і здобула заперку самостійності. Ми звертаємося до представників американського уряду про визнання Незалежності України, закликаємо встановити прями дипломатичні відносини з Україною, навізати економічні і гуманітарні зв'язки з урядом України”.

Наступним доповідачем був посаджений міста Йонкерсу Генрі Спалоні, який привітав та gratулював українським міста Йонкерсу і побажав розвою Незалежній Україні. Його учні раділи своїм учителем, який показав не тільки добрим педагогом, але й винахідником доброю людиною. Фізичний кабінет учителя швидко перемінявся в найбільш цікаве місце в школі, а його лекції, проінтуйти знанням і професійним підходом, стали добрим прикладом для розуміння науки, вироблення пильності та відповідального ставлення до шкільних обов'язків.

Під час першої більшовицької окупації західноукраїнських земель д-р Р. Миколаєвич короткий час працював учителем в десятиріччю, згодом переїхав з родиною до Бравншвайгу в

У середу, 29-го травня, невольна смерть вирвала з наших лав св. п. д-ра Романа Миколаєвича, вірного сина золотого Поділля, активного й принципового громадянського працівника, чуйного й вдумливого організатора та скромного громадянина нашої широкій діаспори.

Народився д-р Р. Миколаєвич 1904 року в Тернополі. Уже як юнак був учасником української визвольної боротьби. Тут же, в Тернополі, 1922 року закінчив Українську Державну Гімназію, а згодом п'ять років студій природознавства в університеті в Геттінгені. В Геттінгені на підставі захисту дисертації присуджено йому учений ступінь доктора. Як талановитий і добре вишколений учений, д-р Р. Миколаєвич був готовий до університетської праці, але стала жорстока польська окупація його рідних земель.

Отже, він був змушений прийняти працю учителя фізики, хімії і математики в гімназії „Рідної Школи” в Тернополі. Але й ця праця була не тільки цікавою і захоплюючою, вона виправдувала покладені на нього надії. Його учні раділи своїм учителем, який показав не тільки добрим педагогом, але й винахідником доброю людиною. Фізичний кабінет учителя швидко перемінявся в найбільш цікаве місце в школі, а його лекції, проінтуйти знанням і професійним підходом, стали добрим прикладом для розуміння науки, вироблення пильності та відповідального ставлення до шкільних обов'язків.

Під час першої більшовицької окупації західноукраїнських земель д-р Р. Миколаєвич короткий час працював учителем в десятиріччю, згодом переїхав з родиною до Бравншвайгу в

Деякі аспекти...

(Закінчення зі стор. 2)

СР втримував закордон дуже чисельний дипломатичний і адміністративний штаб. За доступними нам урядовими даними, на кінець 1990 року представництва СССР за кордоном, які були під юрисдикцією міністерства закордонних справ, нараховували 3,832 акредитованих дипломатів і 5,488 осіб адміністративного і технічного персоналу. Враховуючи їхню родину, легко прийти до висновку, що треба було забезпечити житлові приміщення, для яких 25,000 осіб. Це не враховує то- го персоналу, що його посилали закордон інші советські міністерства, державні установи, банки тощо. Відповідний відсоток всього цього нерухомого і рухомого майна належить Україні. Передання цього майна в розпорядження українських дипломатів значно допоможе розв'язати питання приміщень для нормальної дії амбасад і консулатів України.

У минулому дипломатичний штаб СССР рекрутувався в першу чергу з градуантів московського Державного інституту міжнародних відносин, в якому річно навчався понад 3,300 студентів. Між ними було приблизно 20 відсотків студентів із чужоземних держав, таких як Китай, Ірак, Сирія, Індія, а навіть Мексика і Японія. Для чужоземних студентів студії в Інституті були чудовою нагодою пізнати советську систему, вивчити російську мову і літературу. Таких експертів потребує кожна держава.

Градуантів Інституту влаштовували на працю у різних союзних міністерствах і установах, включно з ЦК Компартії. Централізація політики Москви завжди фаворизувала росіян у дипломатичній службі, зокрема на впливових постах, де формувалися основні засади зовнішньої політики СССР. Усі призначення, тим більше на дипломатичні позиції закордоном, підлягали по-

Він заслужив на повагу

Німеччині і влаштувався на працю в місцевій політехніці, як асистент проф. Кордеса.

В роки після Другої світової війни, побувавши коротко в Бравншвайгу, д-р Р. Миколаєвич виїхав з родиною до Америки, спочатку до Нью-Гейвену в Коннектикуті, а згодом до Гайд Парку біля Бостону. Тут до виходу на пенсію в 1969 році працював у галузі фізики в лабораторії електричних дослідів Массачусетського Інституту Технологій в Кембриджі. Це був дуже творчий період його життя за цей час він був співавтором кількох наукових праць, що опубліковані в американському журналі фізичної хімії та автором, до 1979 року, 65 абстрактів для Американського Хімічного Товариства в галузі фізичних методів для різних хімічних аналізів і дослідів. За що праця д-ра Р. Миколаєвича була окремо відзначена Інститутом.

Крім наукової праці в Інституті, д-р Р. Миколаєвич активно цікавився також українським науковим громадським життям. В 1957 році він включився в регіоналістику і став інтенсивно працювати в Земельно-Освітньому Тернопільщини, що почало тоді видавати свої збірники з історії Тернополя і околиць.

У той час він був також редактором бюлетеня „Тернопільщина”. Проте найбільшу працю в галузі регіоналістики виконав д-р Р. Миколаєвич, ставши головою редакційної колегії третього тому збірника „Шляхами Золотого Поділля”. Тоді він проборов велику роботу для Тернополя і Тернопільщини, створив-

передній апробаті органів Державної Безпеки і ЦК Компартії. Можна сподіватися, що ностальгія за вигідним життям закордоном, а не ідеалізм служби Україні, буде керувати більшістю тих, які зголосяться бажання продовжувати свою службу.

Отож перевишкілі дошкіл нових дипломатичних кадрів буде одним з важливих пріоритетів міністерства закордонних справ України. Новий набір може бути поповнений з наукових інститутів, в штабі яких є спеціалісти з таких ділянок як міжнародне право, економіка, міжнародна торгівля тощо. Ключові інтегри двосторонніх взаємовідносин України з більшістю держав будуть лежати не в площині якоїсь військової глобальної стратегії чи вершинних конференцій, але розбудови економічних зв'язків і двосторонньої торгівлі, розвитку туризму і культурного життя національних меншостей, співпраці в охороні довкілля і в скріпленні здоров'я населення. В складі української діаспори є також спеціалісти, яких можна було б заангажувати до праці в амбасадах і консулатах України на контрактованій принципі.

У міжнародній дипломатії прийнята також функція т. зв. посереднього консула, який репрезентує інтереси даної країни, не маючи повної дипломатичної акредитації. Роль посереднього консула звичайно обмежена до конкретних ділянок (наприклад, еміграційні, інформаційні і культурні справи) і до якоїсь частини території країни. Його повсякчасні компетенції залежали б від рішення Уряду України і могли б бути змінювані. Для молоді української держави назначення посереднього консула, зокрема в країнах поселення української діаспори, було б корисною розв'язкою до часу поширення мережі повноправних консулатів України.

ши тривалий пам'ятник для майбутніх поколінь. Цю книгу він вносив у своєму серці.

Треба сказати, що довгі роки д-р Р. Миколаєвич проявляв виняткове зацікавлення регіоналістикою. На сьомому річному з'їзді Постійної Конференції Українознавчих Студій (ПК УС) при УНІГУ в 1982 році він виголосив від Наукового Товариства ім. Шевченка доповідь „Регіонально-меморіальні досліді публікації”. У ній він говорив про Комісію Регіональних Дослідів і Публікацій, якою був до речі, членом від її заснування в 1961 році. Ця комісія мала надавати регіональному рухові „більш організованих форм, служили їхнім працівникам, авторам і редакторам порадами у розшукуванні джерельних матеріалів, щоб піднести науковий рівень їхніх видань”.

Вартість цих видань, говорив д-р Р. Миколаєвич, „полягала передусім у тому, що вони подавали безпосередні описи подій, про які не згадувалося, бо їх викривлялося в офіційних крайових публікаціях. А вони, без сумніву, служимуть як причинки, чи навіть дже-

Існують...

(Закінчення зі стор. 1)

Д-р О. Мороз однак дістав запрошення розробити нову структуру і з цього приводу перебуватиме знову довший час в Україні. Він вичерпно вичислює нам, як конкретна є переоцінка наукових інститутів в Україні, де дотепер 1/4 часу студентів, незалежно від предмету, забирали наука марксизму і лєнінізму. Тепер прийшов час зробити аналіз, яка є ціль вищою навчальною закладу і як реалізувати нову структуру на демократичний лад. Д-р О. Мороз звертає увагу, що досі в університетських закладах не говорять з собою студенти і професори на рівні, як в ЗСА і немає досі відваги започаткувати будь-яку нову справу. Тому не буде легко впровадити систему навчання таку, яка існує в ЗСА, бо досі в Україні треба 5 і 1/2 року, щоб здобути перший науковий ступінь, де в ЗСА треба на це лише чотири роки.

Д-р О. Мороз заважає, що хоча Верховна Рада видала закон про освіту і науку, він нічого не може дати, доки не зміниться структура університетських закладів. Не можна забувати, що досі, щоб здобути ступінь доктора треба було це робити через Москву — тепер це мусить змінитися. Д-р О. Мороз зробив вже аналіз системи Київського Політехнічного Інституту — тепер вірить, що зможе подібне зробити в трьох інших школах. У висліді він планує виготовити каталоги ВУЗів також англійською мовою, які повинні допомогти до того, щоб ці університетські заклади були визнані чужими вищими навчальними закладами.

Ми повертаємося, однак, до програми, яку започаткував проф. Р. Андрушків і питаємося його, чому саме він зосередився на підготові українських можливих аспірантів до американських університетів.

Проф. Р. Андрушків ви-яснює нам, що в програмі університетів більшість стипендій для неамериканських громадян є вже спеціалізаційні на праці, магістерські або докторські, і вони дають можливість прожити в науці. Коли йдеться про приїзд чужинських студентів на звичайні студії це для неамериканських громадян не є легким. Але ККДУ до-раджує студентам з України старатися про такі, коли знайдуть фундацію, яка може фінансово допомогти. Це, однак, на думку організаторів теперішньої акції, стоїть на другому плані, бо важливіше для студентів України добра спеціалізація в технічних чи точних науках.

Комісія освіти і науки при ККДУ буде допомагати як-

реальні матеріали, необхідні для дальших слудій нашої долі”.

Своєю працею, відданістю та завзятістю д-р Р. Миколаєвич заслужив на увагу і повагу українців у всьому світі. В своєму житті він мав відвагу обстоювати правду і боротися проти заскорюлості в громадському житті. До своїх людських хиб, як він підкреслював, ставився зі зрозумінням і толерантністю. Тому можна ширше сказати, що він чесно сповнив свій обов'язок людини, громадянина та українського патріота.

На закінчення хочемо підкреслити, що д-р Р. Миколаєвич не тільки зміцнив наші наукові і культурні здобутки в діаспорі, але він працював для них, їх ґрунтовно і всебічно осмислював та віддавав ім усі свої творчі сили. Світла пам'ять про д-ра Р. Миколаєвича — учасника української визвольної боротьби, учителя Тернопільської гімназії „Рідної Школи”, члена-кореспондента НТШ, члена Комісії Регіональних Дослідів і Публікацій та головного редактора третього тому збірника Тернопільщини „Шляхами Золотого Поділля”, ніколи не згасне в наших серцях.

Володимир Жила

найбільшій кількості молодих аспірантів з України, знаючи як потрібні такі фахівці із західним науковим досвідом. Це й було причиною, що як перший ступінь до цієї акції звербування студентів-аспірантів, ККДУ фінансувала висилку відповідних підготовчих матеріалів з яких кожний з вартості 150 дол. і тепер вони вже в руках зацікавлених у різних університетських закладах України.

Як бачимо, ККДУ старається дати допомогу там, де зараз найбільше потрібна: у поширенні освіти на різних рівнях так підручників для початкових шкіл, як і можливість піднесення знання для майбутніх фахівців, яких Україна так шукає.

ШКІРНІ НЕДУГИ РАК ШКІРИ

ВЕНЕРІЧНІ ХВОРОБИ

ЗАБИГИ ПРОТИ ВТРАТИ ВОЛОССЯ

ЗАСТРИКИ COLLAGEN

ЛІКУВАННЯ ЗМОРЩОК

JIM BARAL, M.D.

ЛІЦЕНЗІЙОВАНИЙ ДЕРМАТОЛОГ

Центр американської дерматології

(212) 247-1700

210 Central Park South
New York, N.Y.
(bet. 5th & 7th Ave.)

Medicare приймається. Пацієнти приймаються тільки за домовленістю.

Можете знайти нас скоро в NYNEX Yellow Pages.

SWETRI, VOVNINI, HUSTKI, vishni, oburusi, podushki, i t. p., keramika, rizba v Arci — DESHEVO.

ПРАЦЯ

ЖІНКА УКРАЇНКА ПОШУКУЄ ПРАЦЮ

хатню, опіку над старшими, недужими чи дітьми.

Тел.: (203) 423-9735

ПЕТРО ЯРЕМА

УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК

Займається похоронами в BRONX, BROOKLYN, NEW YORK і ОКОЛИЦЯХ

ЛЮС НАЙГРО — директор Родина ДМИТРИК

Peter Jarema

129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N.Y. 10009
(212) 674-2568

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

Неділя, 23-го лютого 1992 р.

Омага, Небраска. Річні загальні збори Т-ва „Згода”, 354-го Відділу відбулися о год. 11:30 рано в залі української католицької церкви при 2301 Саут 16-та вул. На порядку звіту управи та К. Комісії та вибор нові управи на 1992 рік. Присом усіх членів прибути. — Управа.

П'ЯТЬ ПРИЧИН ЧОМУ НАМ ПОТРІБНО ПІДТРИМУВАТИ ІВАНА ДЕМ'ЯНЮКА

1. „Мушу сказати, що я переконаний, що вирок суддів в Ізраїлі був несправедливий...” — Лорд Томас Деннінг
2. „Мені не відома ніяка інша судова справа в якій потоптано так багато процедур загально прийнятих міжнародними чинниками”. Професор Вільям Вагенар, автор книжки „Розпізнаючи Івана: Наукова праця з легальної психології”. Вид. Гарвардського Університету.
3. „Якщо Іван Дем'янюк, в невинності якого я повністю переконаний, буде підвищений на шибениці Аїхмана, то прийдє день коли держава Ізраїль буде сидіти на лаві підсудного”. — Патрик Бюкенан.
4. „На мою думку ця справа смердить... Прошу розглянути справу американського громадянина Івана Дем'янюка і поведінку Відділу спеціальних інвестицій (ОСІ) в нашій країні”. — Конгресмен Джеймс Трафікант (демократ, Огайо), „Конгресовий рекорд” з 20-го червня 1989 р.
5. „Вірю, що історія не забуде справи Дем'янюка, так як не забула справи Дрейфуса”. — Граф Ніколай Толстой

Після дванадцяти років наполегливих і невтомних зусиль ми досягли багато. За свою подивовідну відвагу та витривалість Іван Дем'янюк — невинна жертва — заслужив на гідну оборону перед ізраїльським Верховним судом. Без Вашої негайної фінансової допомоги така оборона не буде можливою. Просимо допомоги нам успішно завершити останній етап цього страхотного-примари, яка триває вже понад дванадцять літ.

Просимо висилати пожертви на:

John Demjanjuk Defense Fund
P.O. Box 92819
Cleveland, Ohio 44192